

Отъ кжщи се подава съ кринче едрата
пълногржда жена и пръска царевични зърна.

— Чиррръ!

Гжлѣбитѣ връхлитатѣ и кълватѣ съ
стръвъ. Напълватѣ гушитѣ си и бързо отли-
татѣ далечъ, нѣкжде въ млѣчната мъгла,
която простира тънки бѣли платна по вър-
ховетѣ на крайрѣчнитѣ върби.

Тогава бѣше другъ животъ. Широка и
властенъ. Хората бѣха здрави и едри. Нивитѣ
голѣми — като се проточи брѣзна — цѣлъ
часъ докато я изходишъ. Хранитѣ раждаха
щедъръ плодъ, горитѣ тъмни и непроходими,
а въ Каинъ-дере имаше ятакъ на диви свине,
които поломваха царевицата, кога налѣй зърно-

— Жин-жи-жиръ!

Приказватѣ пчелитѣ на тѣхния езикъ,
влизатѣ бърже, излизатѣ отъ кошеритѣ —
запоръ нѣма. Трупатѣ медъ. Цѣлъ животъ
трупатѣ. А ржце нѣматѣ.

Нѣкжде пропѣха пѣтли.

Дѣдо Пею потри очи, погледна небето
и съ мжка се повдигна.

— Охъ!

Московецъ се припичаше на слънце, ти-
хичко замахваше съ тежката си лапа и биеше
тревата, по която кацахъ роякъ пѣргави му-
хички. Единъ зеленъ кълвачъ силно удряше
клюнъ по изсѣхналия клонъ на черницата.

— Ще си трѣгвамъ вече . . . Свърши се
тя, моята . . .